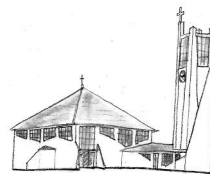

FARNÍ ZPRAVODAJ

Nového Hrozenkova a Karolinky

2014/3

říjen 2014

Starý člověk - svatyně lidskosti

Naši drazí farníci,
v těchto dnech končí *Rok rodiny*, který jsme spolu prožívali. V posledním čísle Farního zpravodaje jsme mluvili na jedno téma o rodině a to bylo manželství. Ale k rodině patří i její další členové. Je to generace těch, kteří jsou před námi, generace starých rodičů. Je podzim a příroda kolem nás jakoby připomínala život starého člověka, kdy ubývá sil a dny života se dost změnily. Proto bych chtěl napsat pár slov právě o stáří.

Jako kněz se dostávám ke starším lidem při návštěvách nemocných v rodinách, Charity nebo v Domově pro seniory v Bzovém a taky občas při návštěvě nemocnice. Je zvláštní, že když jsme mladí, tak se těšíme na dobu, kdy budeme moci odpočívat, kdy se člověk nebude muset každodenně honit za tím, aby měl z čeho žít. Když ale někdy vidím nemocné v posteli v jejich bezmoci a utrpení, tak se mi zdá, že k stáří musí mít člověk odvalu. Stát se bezmocným, odkázaným na pomoc lidí kolem sebe, přijmout nejednou to, že mě někdo musí nakrmit, otočit, přebalit... Myslím, že realita tohoto období života člověka nebývá vždy radostná. Místo toho, abychom odpočívali, začíná člověk navštěvovat nemocnice a lékaře. Stáří nás proměňuje, jako by chtělo, abychom ztratili postupně všechny jistoty našeho života, proto abychom přišli do věčnosti bez všeho zbytečného. Jako dítě, které se narodí pro život na zemi bezmocné a odkázané na pomoc všech kolem sebe, tak i starý člověk se opět stává bezmocným a slabým, aby se mohl narodit pro věčnost. Někdy to Vy starší komentujete slovy, že se není nač těšit. I v naší zemi známe místa, kde jsou staří lidé odkázáni jen sami na sebe. Tam, kde mladí odešli z domu za prací, zůstává pro starého člověka

často jen nemocnice, protože sám by doma nepřežil. Myslím, že v tomto, i díky Charitě, jsme na tom trochu lépe. Je zvláštní, že v naší farnosti máme tolik zařízení pro staré lidi. Je to Charita, Dům s pečovatelskou službou na Korábku, v Karolince Ingstav, zařízení nad školní kuchyní při Základní škole, Domov pro seniory v Bzovém a je zvláštní, že všechna tato zařízení jsou plná.

Papež František se na konci září setkal v Římě se seniory a řekl o těchto zařízeních: „*Ne vždy starý člověk, starý otec, matka mají rodinu, která jej může přijmout. A tak přichází vhod domov pro seniory. Kéž se opravdu stanou domovy a ne věznicemi. Nemají proč být takové ústavy, ve kterých staří lidé žijí zapomenuti, ukryti a zanedbání. Cítím blízkost se všemi starými lidmi, kteří bydlí v těchto ústavech a myslím s vděčností na ty, kdo je navštěvují. Domovy pro seniory by měly být „plímcemi“ lidskosti v každém městě, měli by být „svatyněmi“ lidskosti, kde se tomu, kdo je starý a slabý, věnuje taková starostlivost a péče jako staršímu bratrovi či starší sestře. Jak důležitá je navštívit starého člověka.*“

Vím, že rodina, která se rozhodne sama se postarat o svého nemocného člena, zasluhuje obdiv. Je to péče, která žádá pomoc všech členů rodiny. Také je to situace, kterou musí přijmout všichni a poznačí to rodinu tím, že si její členové nemohou svůj čas plánovat podle sebe. Proto takové rodiny zasluhují úctu i obdiv. Nechci ale, aby tato má slova zněla tak, jakoby byl starý a nemocný člověk přítěží, která se musí trpět. Když přicházím do našeho hlavního kláštera v Nižbě, máme v něm bratry v činné službě, ale ke stolu přichází i spolubratři, kteří jsou opravdu staří. Někdy v kapli zažíváme u společných modliteb úsměvné situace, protože skoro každý druhý

už neslyší, další se zapomíná. Je tam také patro, kde máme staré kněze-ležáky, říkáme mu nemocnička. Ale pokaždé, když se dívám na tyto staré kněze, cítím obdiv a úctu, neboť při pohledu na ně je jasné, že svůj život žili věrně a jsou pro mě jako vítězové. Vítězové, kteří stojí velmi blízko cíle lidského života.

Chci Vám, starým lidem v naší farnosti říci, že Vás opravdu potřebujeme. Potřebujeme vidět příklad Vaší věrnosti, kdy i přes všechny těžkosti života nám každý den ukazujete, že jdete pokorně dál. I příklad Vaší skromnosti, kde nás mladé učíte těšit se z maličkostí. I příklad Vaší zbožnosti, kdy mnoho z toho, za co jste prosili, Pán nevyšel tak, jak jste si přáli, ale naučil Vás věci chápat z jiného pohledu právě tím, že měnil Vaše srdce, protože jste se modlili dál. Potřebujeme Vás i proto, abychom měli komu prokazovat dobro a pomoc. A moc potřebujeme Vaši obět, kterou každý den přinášíte, pokud svůj život žijete laskavě a trpělivě. I my jednou budeme bezmocní a slabí jako Vy sami, možná se i my někdy budeme cítit nepotřební a odstrčení. I my budeme prožívat Vaši samotu, ale potřebujeme vidět nejdřív Vás jako lidi, kteří svoje stáří vzali jako poslední nejtěžší úkol cesty ke svatosti, abychom i my měli odvahu jednou jít Vaší cestou. Nebojte se více nám ukazovat i krásu Vašeho věku, i svůj úsměv, nebojte se být opravdu pro nás kolem světlem, které září, protože je vyčištěno utrpením. Kéž se naše farnost skrze Vás a všechny staré lidi, kteří v ní našli svůj domov stane místem posvěceným 181a kéž i nás mladší generace proměňuje úcta i služba ke všem našim starým a nemocným bratrům a sestrám.

P. Marek Poláček, SVD
správce farnosti

Mše svaté ve stínu stromů

V tomto roce přijelo domů na dovolenou po tříletém působení v misii vícero misionářů. Někteří z nich navštívili i naši farnost. Byli to misionáři na Kubě: P. Radoslav Kottra, SVD a P. Lukáš Mizerák, SVD, misionáři v Rusku P. Róbert Balek, SVD a P. Michal Marhefka, SVD. Mohli jste se s nimi setkat při mších svatých a P. Lukáš a P. Robert vás blíže seznámili se svojí misíí formou prezentace. Na našich stránkách jsme vám ještě nepředstavili misionáře na Kubě P. Lukáše Mizeráka, SVD, a tak vám v tomto čísle s ním přinášíme rozhovor.

Jmenuji se Lukáš Mizerák, je mi 33 let, pocházím z Východního Slovenska z Lúčok u Sabinova. Vysvěcen jsem byl 19. června 2010 v Nitře Na Kalvárii a 28. února 2011 jsem odešel do Mexika. Mexiko a Kuba jsou jedna provincie. V Mexiku jsem začal navštěvovat kurz španělštiny. Ale hned 9. listopadu 2011 se mi podařilo získat vízum na Kubu, kam jsem odcestoval a od té doby tam působím.

Na Kubě jste měl možnost poznat více míst nebo působíte v jedné farnosti?

Zatím jsem na jednom místě, v jedné farnosti. Ale s tím, že je to obrovská farnost velká asi jako tři okresy na Slovensku. Ve farnosti máme 33 městeček a na tom území působíme celkem tři. V postatě každý z nás je zodpovědný za jeden takový „okres“.

A díky tomu, že jsme nyní získali povolení na stavbu kostelíku, tak tam asi ještě nějaký čas zůstanu.

Pro naši představu jak je velká Vaše farnost?

Asi jako Prešovský kraj. Na tomto území žije více než 250 tisíc obyvatel. **Z tohoto počtu obyvatel je kolik praktikujících katolíků?**

Možná 1% na počet něco kolem 2 tisíc.

Tady na tomto obrovském území ale nestojí žádný kostel.

Na kolika místech-komunitách sloužíte mše svaté?

Je to asi 23 míst na velké oblasti. Některé komunity mají ale jen třeba deset lidí. Mezi komunitami jsou dost velké vzdálenosti a o to je to pro mne těžší. Chodíváme sloužit do jednot-

livých komunit a od první k poslední je vzdálenost asi 100 km, a tak občas cestuji i 3-4 hodiny autem. Přijedu a najdu tam třeba jen 3-4 osoby, ale vyplatí se to i kvůli nim.

Vaše farnosti spadají pod diecézi, jak je velká?

Na Kubě jsou farnosti začleněny v provinciích a v naší diecézi jsou 2 provincie. Je velká asi jako půlka Slovenska.

Kolik kněží ve Vaší provincii působí?

Při posledním setkání nás bylo 31, ale více je řeholních sester. Těch je asi 35-36.

Od kdy působí verbisté na Kubě?

8. června 1988 přišli poprvé do farnosti, kde jsem nyní já. To byla první farnost verbistů. Od té doby sem několik misionářů přišlo a zase odešlo. Teď momentálně je nás 14 a dva z toho jsme ze Slovenska (pozn. red. Kromě P. Lukáše působí na Kubě P. Radoslav Kottra, SVD). Další spolubratr teď také dostal misijní určení na Kubu, tak se z toho těšíme, že za rok-dva nás bude víc.

Je možno z materiálního hlediska přirovnat život na Kubě k životu obyvatel v historii Slovenska?

To je těžší, ale myslím, že minimálně 50 let zpět. I když je to jiné v tom, že někteří lidé na Kubě mají moderní mobil, televizor, ledničku. Ale to není díky rozvoji Kuby. Když jim rodina pošle peníze ze zahraničí, tak si je mohou koupit. Například lednička je potřebná věc a tu si snaží každý nějak opatřit. U nás je normální mít koupelnu, záchod, ale tam se mnozí sprchují venku a záchod nemají. I když je domek ze dřeva a střecha z rákosy, tak pokud mají elektřinu, mají někde postavenou ledničku nebo i televizor. Přitom podlaha je hliněná a žijí tam dohromady lidé se zvířaty. Je to takový kontrast. Lidé říkají, že je to už modernější než to bylo dříve, ale žádný z výrobků není z produkce Kuby. Někdy, když debatují se staršími lidmi, tak mnoho z nich vzpomíná, že to co bylo před rokem 1959, bylo lepší. Měli tehdy více možností. Byly pěkné restaurace, hotely... Teď v městečkách hotely neexistují, občas se vidí jen jejich ruiny. Zdá se jako by čas šel dozadu.

Mohl byste nám trochu přiblížit obydlí ve kterých žijí?

Život v městečkách je vždy lehčí než na venkově. V městečkách se snaží, aby co nejvíce domů bylo zděných. I když domky jsou docela jednoduché - okna, střecha a okna mají jen žaluzie. Ale vypadá to lépe i zvenku a domky také lidi chrání před hurikánem. Hodně vesnic nemá elektřinu. A některé mají elektřinu třeba jen 2-3 hodiny večer, tam je to o mnoho těžší.

V městech, když mají lidé práci, tak jim stát půjčí na dům a oni ho pak postupně splácejí. Na vesnicích vládá lidem pomůže se stavbou domku, jen když mají doma někoho vážně nemocného.

Jak je to se zaměstnaností Kubánců, čím se žijí?

V naší oblasti máme jednu velkou továrnu na nikl. Ta zaměstnávala před 2 lety ještě 15 tisíc lidí. Občas je to ale tak, že to, co fungovalo před rokem 1989, tak teď už postupně dožívá. Ale stroje a zařízení je třeba časem měnit. A v továrně je také třeba vyměnit stroje, ale nemohou to udělat, a proto ji zavřou. Už teď přišlo 10 tisíc lidí o práci.

Dříve byla snaha o to, aby se lidé přestali živit zemědělstvím a šli pracovat do průmyslu, ale teď podniky končí a továrny se zavírají, a proto mnoho lidí nemá práci. Vláda lidi vyzývá, aby se vrátili k zemědělství, ale nikdo k tomu nemá chuť. Lidé už prostě nemají chuť pracovat na poli. Je mnoho nezaměstnaných. Většina z nich se snaží najít způsob, jak si jinak vydělat na obživu.

Je tam úrodná zem?

Zem je velmi úrodná. Oni můžou i 3x do roka zasít a sklídit. Například takovou kukuřici sklízí 3x do roka. Ale protože je to tropická oblast, tak například pěstovat brambory je hodně těžké a také některému ovoci, které známe odtud, se tam nedaří. Rýže a kukuřice jsou dvě základní suroviny, které mají po celý rok. Z ovoce mají také stále něco ke sklizni. Banány můžou sklízet po celý rok, během léta dozrává mango... Vždy to vychází tak, že i když si nemůžou nic koupit, tak rýže a nějaké ovoce je stále.

Z toho také asi vychází i strava obyvatelstva.

Mnoho z lidí se stravuje zdravě v tom smyslu, že jí rýži, fazole a ovoce. Jí strašně málo masa. Oni jí velmi

►► Láska a důvěra se nedají vynutit, ale musíme si je získávat. ◄◄

►► Usiluj se ve všem plnit vůli nebeského Otce. Ne svoji. Snaž se, aby ses líbil Bohu. Ne sobě. ◄◄

málo zeleniny, i když ji mají k dispozici mnoho. Pokud seženou nějaký kousek masa, tak jí jen maso s rýží.

Jak vám tam chutná? Zhubnul jste?

Zhubl jsem asi 6 kilo. Nejdříve jsem tam měl veliký problém. Tam se nesmí nikdy pít voda z vodovodu. Vždy se musí převařit, protože na Kubě nejsou zdroje spodní minerální vody jako tady. Když je studna, tak je velmi znečištěná bakteriemi. Při příjezdu mne nikdo na to neupozornil. Po jedné mši svaté mi lidé nabídli vodu smíchanou se sirupem, tak jsem 3 týdny potom ležel... a tehdy jsem i zhubnul.

Já mám velmi rád brambory a když je mám 3x do roka, tak to pro mne je svátek.

Lidé se to dozvěděli a když chodím po lidech na návštěvy nebo zaopatřovat, tak se jim občas, ani nevím odkud, podaří sehnat jeden brambor. Ten mi očistí, udělají hranolky a podávají mě je s velikou radostí jako nazdobený dort. Tak z toho se velmi těším i směji zároveň.

Zmiňoval jste, že dojíždíte do komunit i 3-4 hodiny. Jaké tam jsou cesty a auta?

Cesty první třídy jsou jako cesty 4. třídy tady. Jsme ale rádi, že jsou, protože do mnoha vesnic cestujeme jen po hlíně a kamení. Na faře máme 2 auta. Jedno takové novější pětileté, ale to už je dva roky pokažené, neumí ho opravit. Největší problém na Kubě je, že neexistují prodejny, kde by se daly koupit náhradní díly. Všechno musíme vozit zvenku nebo pak různě vymýšlet čím bychom to mohli nahradit. To auto, které používám já, má asi 21 let a z toho týdne co ho používám, ho asi 4 dny opravuji a 3 dny ho používám. Ale těším se z něho, protože předtím jsem nerozuměl technice, ale teď si už umím opravit některé věci sám.

Jak se lidé po Kubě dopravují?

Pokud se potřebují dopravit z našeho města do hlavního města, což je asi 1 tisíc kilometrů, tak se musí zaplatit na čekací listinu 2-3 měsíce předem. Na kratší vzdálenosti se používají nákladní auta, která jsou předělaná na sezení. Někdy fungují i soukromá auta. Když se jim podaří sehnat benzín, tak nabízejí svezení li-

dem, kteří jim za cestu zaplatí. V podstatě šoféři pak žijí z těchto peněz.

Jaká je tam úroveň vzdělání?

Povinná školní docházka je devět let. Školství je celkem dobré. Každý má právo na vzdělání a tím, že se používají školní uniformy, tak je to také úleva pro rodiče, že nemusí kupovat oblečení, jen boty. Byl jsem překvapen, kolik lidí studuje na vysokých školách. Mají pak diplomy pověšeny v domech, i když nikdo z těch, co znám, nepracuje v oboru, který vystudoval. Je pro ně velmi špatné uplatnění.

Máte nějakou zkušenost se zdravotnictvím?

Když někdo jde do nemocnice, tak je péče zdarma. Něco málo platí za léky, ale nejsou tak kvalitní a účinné jako u nás. Ale v podstatě si musí s sebou vzít úplně všechno. Toaletním papírem počínaje a mnohým musí ještě nosit i veškeré jídlo. Mají střechu nad hlavou a péči. Starší doktoři, které znám, jsou velmi dobří a při vybavenosti kterou mají, dokáží udělat mnohdy zázraky.

Co Vás opravdu nemile překvapilo na Kubě?

Věděl jsem, že je to komunistická zem, že to bude něco jako dříve u nás. Ale velmi mne šokovala chudoba dětí a hlavně chudoba starých lidí. Když lidé celý život pracovali

a nyní jsou už staří, tak si myslím, že mají největší právo si odpočinout. Tam to nevidím. Navzdory tomu, že pracovali čtyřicet a více let, tak sice dostávají důchod, ale musí vyjít na ulici a něco dělat, aby si přivydělali k důchodu a přežili. Když mají děti, které jim pomáhají, tak je to o něco lepší. Poznám ale mnoho případů, kdy lidem chybí základní potřeby pro život. U dětí to není tak viditelné, protože děti jsou veselé, i když nic nemají, ale staří lidé mnohokrát sedí před domem a hledí jedním směrem se smutkem v očích. Tam se vždy zdraví: „Jak se máš?“ U nás po pravdě lidé odpoví, ale tam je odpověď: „Ach, Ty víš!“ A to vždy s takovým povzdechem.

Jak funguje na Kubě rodina?

Rodina na Kubě není ve složení otec, máma a děti. Tam je vidět jen maminka s dětmi. Otec je důležitý jen pro zapsání jména, jestli dá dítěti své příjmení. Muži jsou na „volné noze“. Velmi málo lidí má svatbu a mladí lidé spolu začínají žít už na druhé schůzce. Když žena otěhotní, tak muž pokračuje v cestě dál a hledá si další ženu. Při malých platech, které tam jsou, je žena velmi závislá od pomoci někoho dalšího, a tak si časem hledá někoho dalšího, aby nebyla sama. Tím pádem trpí i ona, protože mnohokrát to není vztah z lásky. Trpí tím i děti a často jsou i zneužívány. I když děti vyrůstají bez otce, tak on se často několikrát do roka objeví. Čekají na něj a vítají ho s otevřenou náručí. A také se hned před ostatními chválí, že za nimi přišel tatínek. Pro mě je to do teď stále těžko pochopitelné.

Jste tam už dva roky. Víte kolik dětí či dospělých jste pokřtil?

Musím vše evidovat a tak vím, že to je 163 lidí. Ale křtí se více dětí ve školním věku a dospělých než miminek. Musí se ke křtu déle připravovat. Je taková tendence, aby se rok připravovali ke křtu, další rok k prvnímu svatému přijímání, a pak je teprve birmování, aby to pro ně nebylo tak rychlé, aby si to více vychutnali a mohli přijmout více vědomostí. Celkově se těším, že je velký zájem ze strany dospělých. Po návštěvách svatých otců lidé ztrácejí strach poznat svoji víru.

Dříve bylo pár lidí, kteří poté, co spadl kostel, tak na tom místě, kde stál, pokračovali v modlitbách a scházeli se pod stromy. Kněz tam přišel odsloužit jednou týdně mši svatou. Díky těm, kteří v té době svědčili, tak se nyní více lidí otevírá a přiznává svoji víru.

Mám z toho velkou radost. Je to tak, jak to bylo v prvotní Církvi. Najít odvahu a ukázat, že jsem katolíkem, mohu mít růženec, Bibli a jdu do kostela. I když tam v podstatě žádný kostel nestojí. Všichni lidé to tak říkají.

Takže lidé už nemají strach chodit na mše, tak jak tomu bylo dříve i u nás?

15-20 let nazpět tomu tak bylo. Mnoho z nich pak nemohlo studovat. Už to tak teď není, je to volnější. Ale mají strach při zpovědi. Mnoho z nich má strach říci, že udělali něco špatného, že si koupili něco, co je zakázané, nebo že si někde něco přivlastnili. Stále je cítit strach z toho, že by mohli jít do vězení.

Mezi lidmi, kteří chodí na sv. mše jsou i takoví, kteří pak odevzdávají hlášení o tom, co na mši děláme. Není to v takovém tom špiónážním smyslu, ale spíše informují o tom,

kam chodíme, jaké máme aktivity...Vím, že o tom vědí vše. Pokud sloužíme mše a vykládáme lidem o Bohu, tak v tomto není problém.

Jak vypadají místa, kde sloužíte mše svaté?

V největším městě máme mše v parku, kde dříve stával kostel. Je tam velmi mnoho stromů, a to nám pomáhá v tom, že tam máme stín. V ostatních komunitách, kde nemáme pozemky, sloužíme v soukromé zahradě nebo si najdeme místo, kde nikomu nevadíme. Hledáme místa, kde jsou stromy, aby tam bylo trochu stínu. V podstatě je to velice příjemné. Někdy zavane větřík, tak i při těch vedrech nám to nevadí.

Kde na Kubě žijete?

Ve farnostech nemám možnost přespat a musím se stále vracet na jedno místo, kde žijeme 3 kněží – Brazilec, Filipínek a já. Od rána do večera jsem ve farnostech, a tam chodím jen přespat. Dům je starší a na mě vyšla kuchyně v patře, která se nepoužívá, ale mám tam vše, co do kuchyně patří. Je to ale zděná budova a mám dokonce i klimatizaci, bez které bychom nahoře pod stře-

chou nemohli vydržet.

Když se řekne Kuba, tak mě generaci a starším se vybaví kubánské pomeranče a kubánské doutníky. Pěstují se tam tyto plodiny stále a jak je to s kouřením místních?

Co se týká ovoce, tak to se pěstuje stále, ale myslím, že se už nevyváží. Neznám v okolí jedinou farmu, kde by se pěstovalo ve velkém. Pokud ovoce pěstují, tak mají malou zahrádku. Pokud někdo měl dříve větší farmu, tak teď už z ní má jen část. Mandarinky a pomeranče jsou velmi chutné, jsou úplně jiné, než jaké koupíte tady v obchodě. Není to ta stejná chuť.

Ale co se týká doutníků, tak lidé mají zakázáno je prodávat a vyrábět. Pokud si je někdo vyrobí pro vlastní spotřebu, tak není problém. Lidé kouří, ale spíše kouří malé klasické cigarety. Doutníky jsou vidět jen u starších lidí, kteří si je zapálí ráno a vydrží jim v ústech po celý den.

Na letištích a v centrech, kam mají přístup turisté, tak se doutníky prodávají, ale jsou velmi drahé.

Kdy se vrátíte zpět na Kubu?

15. září, jsem tu na dovolené na 3 měsíce po 2,5 letech v misii.

Za rozhovor děkuje Ingrid Petřeková

Farní pout' na poutní místa Slovenska a Maďarska

I v letošním roce jsme se společně vydali ve dnech 15.-17. srpna na tradiční pout'. Prosbu k Nebeské Matce o přímluvu a ochranu jsme zahájili v Bazilice Sedmiboletné Panny Marie, hlavní patronky Slovenska, v Šaštíně. Společně s mnoha poutníky jsme zde slavili mši svatou. Po krátké prohlídce basiliky jsme pokračovali do historicky významného města Trnavy. V tomto městě se nachází 9 kostelů, z nichž vyniká far. kostel svatomikulášský, v němž se nachází zázračný obraz P. Marie a kostel sv. Jana Křtitele. Město bylo pro množství kostelů nazýváno slovenským Římem. Po prohlídce kostel i historické části města jsme pokračovali do Bratislavy. Večerní Bratislavou nás provedli Otec Marek a bratr Milan. Bohužel počasí nám neprálo, začalo pršet. I tak jsme prošli celou historickou částí hlavního města Slovenska. Dominantu Bratislavy, osvětlený hrad, tyčící se nad Dunajem, jsme pozorovali i z oken naší ubytovny.

V sobotu ráno jsme slavili mši svatou v misijním domě a ihned se vydali na cestu do Budapešti, hlavního města Maďarska. Budapešť bývala vždy významným turistickým centrem. Město rozděluje řeka Dunaj na západní Budu a východní Pešť. Mezi významné stavby patří Matyášův chrám a také Rybářská bašta, odkud jsme se mohli kochat pohledem na nádherné budovy, ležící po obou březích Dunaje. Velmi zajímavá byla také prohlídka Baziliky svatého Štěpána. Tato římskokatolická bazilika je pojmenována po prvním králi Maďarska – sv. Štěpánovi. V současné době se jedná o třetí největší kostel v Maďarsku. Z věže baziliky se nám naskytl krásný pohled na Budapešť a okolí. Jednou z nejvýznamnějších památek je také budova parlamentu, která vévodí městskému panoramatu. Unavení, ale také nadšení z památek, jsme se vraceli zpátky do Bratislavy.

Nedělní mši svatou jsme slavili opět v misijním domě, rozloučili jsme se

s bratrem Milanem a odjížděli jsme na poslední místo naší pouti do Ostrihomi. Toto město bylo ve středověku po dobu celých 300 let hlavním městem země, později církevním centrem. Narodil se zde i syn knížete, Štěpán, pozdější zakladatel státu a svatořečený král Maďarska. Byl to právě on, kdo zde založil arcibiskupství a dal postavit dnes známou baziliku, která je největší z tamních monumentálních staveb katolické církve. Při návštěvě jsme si rovněž prohlédli podzemní krypty s pozůstatky biskupů a církevních hodnostářů. Po prohlídce kostela mnozí poutníci vystoupali na jeho kopuli, odkud se jim naskytl úchvatný pohled na město. Domů jsme se vraceli s nezapomenutelnými zážitky.

My, poutníci, vyslovujeme Otci Markovi vděčnost a upřímné Pan Bůh zaplat' za přípravu a organizaci farní poutě. Poděkování patří rovněž bratru Milanovi a všem, kteří se na přípravě podíleli.

Připravila Vrtělová Marie

Hrozenkovská schola

má opět nabitý podzim. Druhý týden v září jsme nocovali na faře, nejen že jsme zpívali, ale též společně vařili, jedli, promítali si staré fotky a vyráběli brože. 26. září jsme zpívali spolu s Halenkovskou scholou na Mládežnické mši na Vsetíně a o den později pak i na Svatováclavských slavnostech. Čeká nás ještě jedno vystoupení, a to 15. listopadu na Setkání schol v Lidečku. Poté už budeme připravovat Vánoce, tentokrát ve spolupráci se scholou z Velkých Karlovic.

Dětské mše doprovází svým zpěvem schola a nově každou druhou neděli i scholička. Zveme mezi nás všechny nadšené zpěvačky a zpěváky ve věku 5-11 let, zkoušky na faře vždy ve středu od 15.30 do 17h.

Připravila Jitka Haferníková

Zahradní slavnost v Charitě

Začátkem září si v charitním „Doměčku“ (Domě pokojného stáří) vředy vzpomeneme, že je vhodný čas na konec léta uspořádat poslední velké společné posezení pod širým nebem – naši Zahradní slavnost.

Na pátek odpoledne 5. září jsme tedy pozvali obyvatele charitních domů v Novém Hrozenkově i v Halenkově a jejich blízké, aby přišli s námi chvíli posedět a pobavit se v zeleni a při muzice.

Počasí bylo krásné, bylo teplo a zahrada za hrozenkovskou Charitou se zcela zaplnila účastníky slavnosti a účinkujícími. Bylo připraveno různorodé občerstvení. Pekařky z Charity i zvenčí se předháněly, kdo donese lepší dobroty, paní Haničáková se zúčastnila zahradní slavnosti se svými vynikajícími věnečky už asi podesáté. Byly také špekáčky – voňavé, opékané totiž nad trnkovým dřevem. Pobavit nás přišli členové pěveckého sboru Hafera a folklórních souborů Ostrévka a Kotula. Velmi se jim to povedlo, bylo stále na co se dívat a co poslouchat a tanečníci z Ostrévky provedli po travnatém parketu v tanci i mnohé z diváků.

Rozešli jsme se, až když slunce

zapadlo za Palůch a začalo být chladnavo. A jeden z obyvatel domu si nechal na rozlúčku zahrát tu krásnou písničku „Když jsem šel z Hradišťa“, takže se nám šlo moc dobře domů.

Dana Žáková

Je dobré konat poutě

Člověk má různé důvody pro vykonání pouti. Někdo jde, aby navštívil nové místo, někdo aby potkal sousedy, přátele, známé, někdo aby potkal Boha. Nejlepší je, když se dají skloubit všechny tyto důvody dohromady. A to se nám, myslím, podařilo na letošní pouti na Sv. Kopeček u Olomouce, kam se podívali naši spoluobčané prostřednictvím Charity Svaté rodiny Nový Hrozenkov.

*Marcela Cholevíková
vedoucí Osobní asistence*

Den Charity

Po roce jsem měla opět možnost zasedat v porotě, která všemi svými smysly vybírala v 2. ročníku charitní „Soutěže o nejlepší štrúdl“ ten nejlepší. Neuvěřitelné bylo, že se na vítězném štrúdlu shodli všichni členové komise a tudíž náleží 1. místo paní Evě Veličkové z Nového Hrozenkova. Na 2. místo se probojovalo kuchařské umění paní Jany Barabášové z Nového Hrozenkova a na 3. místě se umístily společně štrúdlky od Ludmily Zavičákové a Marcely Šestákové z Halenkova. Praktické ceny pro vítězky věnoval Denní stacionář Slunečnice. V letošním roce se soutěže zúčastnil dokonce i jeden zástupce mužského pokolení.

K podzimu určitě patří pečení štrúdlů, tak jako k němu patří i Den Charity. Při jeho příležitosti jsme uspořádali výše zmíněnou soutěž a také Den otevřených dveří v Charitě Svaté rodiny Nový Hrozenkov. Své dveře i srdce otvíráme široké veřejnosti, aby nás poznala, aby se nás nebála, aby k nám získala důvěru a abychom, až budeme potřebovat spolupráci s občany a občané zase spolupráci s námi, jsme si o ni bez obav dokázali říct. Život je krásný a bezstarostný, když je člověk mladý a zdravý. Život je těžký a plný obav, když je člověk nemocný a sám. Pomoc od Charity může být vedle rodiny jednou z možností, jak prožít

náročná období svého života kvalitně a plnohodnotně.

*Marcela Cholevíková
vedoucí Osobní asistence*

Charita Nový Hrozenkov Sociální poradenství

Charita Nový Hrozenkov poskytuje v rámci svých sociálních služeb „Základní sociální poradenství“ v rozsahu těchto úkonů:

- poskytnutí informace směřující k řešení nepříznivé sociální situace prostřednictvím sociální služby
- poskytnutí informace o možnostech výběru druhu sociálních služeb a o jiných formách pomoci, např. o dávkách sociální péče
- poskytnutí informace o základních právech a povinnostech osoby, zejména v souvislosti s poskytováním služeb
- poskytnutí informace o možnostech podpory členům rodiny v případech, kdy se spolupodílejí na péči o osobu blízkou

U každé naší služby, pokud Vám ji budeme poskytovat, zajišťujeme také pomoc při uplatňování práv, oprávněných zájmů a při obstarávání osobních záležitostí, tzn. pomoc při komunikaci v této oblasti a pomoc při vyřizování běžných záležitostí.

Informace Vám rády sdělí naše sociální pracovnice v:

Charitní pečovatelské službě
v Karolince, Nábřežní 175
Eva Slováčková
tel: 571 410 087, 728 324 494
provozní hodiny:
Po – Pá 8:00 – 15:30

Osobní asistenci v Karolince,
Nábřežní 175
Marcela Cholevíková, DiS.
tel. 571 410 087, 733 685 408
provozní hodiny:
Po – Pá 8:00 – 14:00

Domě pokojného stáří
Nový Hrozenkov 124
Bc. Dana Haferníková
tel. 571 429 676, 734 435 459
provozní hodiny:
Po – Pá 8:00 – 15:30
Po domluvě i v jiný čas

**Jsme tu již více jak 20 let pro Vás.
Pracovnice Charity N. Hrozenkov**

Ministrantský & misijní tábor 2014

Když se ohlížím za létem a prohlížím si fotky z letošního ministrantského tábora, vidím v něm pár událostí, za které jsem Bohu skutečně velmi vděčný. Pokusím se několik z nich popsat, ale nejdříve několik informací o tom, kde a kdy se náš ministrantský tábor konal.

Kdybyste ve dnech 8.-10. července 2014 navštívili faru ve Zděchově, tak tam najdete 16 ogarů z Nového Hrozenkova, Karolinky a blízkého okolí. Spojuje je ministrantská služba v naší farnosti. Kromě toho byste tam našli skvělého kuchaře Vladka z Bratislavy, kterého jsem poprosil o pomoc a mne. Opět jsem byl velmi spokojen s tím jak tábor dopadl, a také s tím, že nás bylo podstatně více než vloni.

Tábor začal společným slavením mše svaté v našem farním kostele. Myslím, že ti kdo jsou zvyklí chodit na úterní ranní mši, byli překvapení zástupem bílých „andílků“, kteří se vynořili ze zákristie. Po našem příjezdu do Zděchova jsme se rozdělili do menších skupin. Vytvořili jsme 4 legie, jejichž patrony byli 4 evangelisté: Marek, Matouš, Lukáš a Jan. Každá skupina si vyrobila vlastní vlajku a představila nám svého patrona. Tábor byl ve znamení těch, kteří milovali Krista a toužili po tom, aby se jeho Slovo zachovalo, šířilo a odevzdávalo dále. Boží Slovo bylo o to více přítomno v našich modlitbách.

Naše ministrantské tábory bychom mohli nazvat i misijními. Misijní duch je vždy přítomný a to je skvělé. Před rokem nám o své misii v Brazílii povykládal Vašek Plánka, který mi i tento rok pomáhal jako animátor, za co jsem mu velmi vděčný. Avšak letos se nám podařilo ogary opět něčím překvapit. Do Zděchova se nám podařilo pozvat mého spolubratra ze Společnosti Božího Slova P. Lukáše Mizeráka, SVD (rozhovor s P. Lukášem na str.2-4). Toto léto trávil svoji zaslouženou dovolenou po třech letech náročné služby na Kubě. Poctil nás svojí návštěvou a podělil se s námi o zážitky ze své misie. Jedním

z nejsilnějších momentů byla mše svatá, kterou pro nás celebroidal na faře. Samozřejmě nemohl odmítnout pozvání zahrát si po sv. mši fotbal. Kdo ví, jestli ministranti na Kubě milují fotbal tak velmi jako ti naši? Zřejmě ano. Vladko nám zatím přichystal skvělou večeři a po ní jsme se s naším vzácným hostem rozloučili.

Když už jsem vzpomněl kubánské děti, tak bylo velmi zajímavé a silné poslouchat o jejich životě. O tom, jak jsou vděčné i za to málo co mají. Teďa více toho nemají než mají a to si uvědomoval každý z nás. Avšak ne-

Když se trochu vyčáslilo, využili jsme i zděchovské koupaliště, které bylo nedaleko. Asi i na tento úmysl se ogaři modlili. Ze začátku jsem měl trochu obavy navštívit koupaliště s 16-ti nezbedníky, ale mé obavy byly zbytečné. Od chvíle našeho příchodu byl tobogán neustále obsazen.

Dalším velkým překvapením byl pro nás noční přepad. Musím říci, že tentokrát nás hrozenkovská schola zastihla nepřipravené. V táboře nastal všeobecný poplach, vše bylo vzhůru nohama a každý chtěl nějakým způsobem ubránit tábor a zapojit se do „hry“. Po malé honičce a útoku s nabitými vodními balóny jsme se rozhodli využít čas jinak a společně jsme si zahráli několik her na faře. Kluci ke společné zábavě nachystali pop-corn a čaj.

Skvělá nálada vládla během celého tábora. Ogaři byli super a jsem velmi rád, že se podařilo tábor zorganizovat. Vytvořilo se mezi námi skvělé společenství a byli jsme jako jedna velká rodina. Samozřejmě, snažili jsme se žít naplno dle slov sv. Filipa Neri:

„Dělejte, co chcete, jen nehrěšte.“ A také: „Nezlobte, když nemusíte.“ Tyto rady světce se mi líbí a k ministrantskému táboru bych nenašel nic lepšího.

Mé velké díky patří našemu Pánu. Během tábora se nikomu nic nestalo a tomu jsem velmi rád. Také naše Nebeská Matka nad chlapci držela svůj ochranný plášť. Proto říkám: „Děkuji Ti Bože!“ Děkuji také P. Vaňkovi z Hovězí, který nám poskytl faru ve Zděchově. Ta zůstala v původním stavu i po našem táboře. Děkuji P. Markovi Poláčkovi, SVD za pomoc s organizací a za důvěru, že mi i v tomto roce umožnil zrealizovat náš ministrantsko-misijní tábor. Uvidíme, kam budou naše kroky směřovat o příštích prázdninách, ale už teď se těším.

Na závěr chci pozdravit ministranty: „Bůh s vámi ogaři, mám z vás radost i z vaší služby Pánu, tak jen tak dále a těším se na naše další setkání.“

*S pozdravem pro ministranty
a všechny farníky.
Br. Milan Toman, SVD*

byla to pro nás jen prázdná informace, kterou člověk uslyší a nic s ní neudělá. Jak již jsem vzpomněl, byl náš tábor zároveň táborem misijním a při prezentaci jsme okamžitě pochopili naši misii. Večer se kluci chtěli modlit za tyto děti, a proto jsem navrhl modlitbu misijního růžence. Z ministrantů se tak stali skuteční misionáři, kteří mají velké srdce pro děti a lidi žijící za Atlantikem. Láska nezná hranice. Naši ministranti tak poznali, jaký význam má modlitba pronášená s láskou a vírou. Poučil a povzbudil nás k tomu i film, který jsme shlédli, když bylo horší počasí, a po všech sportech, hrách a aktivitách zavládla zdravá únava. Obráz dětí z Fatimy, které se horlivě modlily tuto posvátnou modlitbu za obrácení hříšníků, pokoj ve světě a ukončení války, nás povzbudily v našem misijním úsilí. V modlitbě misijního růžence jsme pokračovali i následující večer.

A co ještě jsme společně zažili? Vzpomenu procházku a hry v nedalekém lese, zápasy ve stolním tenise a stolním fotbale a společenské hry.

Dobrodružství s Rychlými šípy

Spousta dětí se o prázdninách nudí a tráví čas u počítače. Jsme moc rádi, že se 20 dětí z naší farnosti rozhodlo využít svůj volný čas jinak a neváhaly se vydat na tábor do neznáma. Ke skromnému ubytování nám sloužila chalupa v Končinách v Hošťálkově. Měli jsme šikovné kuchařky, které se staraly o to, abychom vždy měli výborné jídlo, a tím měli dost sil ve všech hrách a bojích. Prázdninové dobrodružství, které trvalo 6 dnů, jsme prožili společně se skupinkou nadšených vedoucích. Od začátku děti pomáhaly třem potomkům Rychlých šípů v boji s Vonty o tajemný poklad. Zároveň se snažily získat nové dovednosti plněním bobříků. Svou návštěvou nás potčil i náš milý Otec Marek, s nímž jsme mohli společně slavit mši svatou. Nejen že se nám nakonec podařilo získat poklad a dědictví Rychlých šípů, ale během té doby jsme si našli hodně kamarádů a odnesli si spoustu zážitků.

Chci poděkovat všem dětem za jejich nadšení, vedoucím za vydanou energii, kuchařkám za vynikající vařbu a rodičům za podporu a důvěru, kterou v náš první pokus vložili.

Ondřej Cícha

Tábor očima dětí - doslovný opis (i s chybami) z táborových deníků:

Úterý 22. 7. 2014

Jsme přenášeli brambory. Červenáci vyhráli. Rychlonožky byli druzí a Dušínovci třetí. Pak příběhli Vontové a ukradli nám ty brambory. Všechny brambory se rosypali po louce!!! Potom přijel pan farář a byla mše speciální byla že ministranti byli holky.

Zaujalo mě... že jsme měli mši a že jsem ministrovala.

Středa 23. 7. 2014

Vstali jsme, nasnídali jsme se, šli jsme na nástup, ale ouha neměli jsme Hany. A tak jsme se vydali ji hledat. Šli jsme moc dlouho lesem, polem. Šli jsme podle žlutých praporek! Jak jsem ji našli byla uvázaná u stromu a byli kollem ní dva Vontové! Tak jsme se rozdělili jedni se plazili po zemi, Druzí šli přes les a Třetí šli zpodním lesem. Vyhnali jsme Vonty a šlo se na chatu. A šli jsme na stezku odvahy!

Zaujalo mě... že Hany zmizela z Tábora!

Členky Kongregace Milosrdných sester III. řádu sv. Františka

**Sr. Isabela
Anna Vrážlová**

Sr. Isabela se narodila 15. listopadu 1903 v Novém Hrozenkově, rodiče ji dali křestní jméno Anna. Do kongregace vstoupila v Prostějově 31. srpna 1922, řeholní roucho dostala v Opavě - mateřinci dne 30. dubna 1923. První sliby složila 1. května 1924 a trvale se zasvětila Bohu 1. května 1930. První její pracoviště bylo po ukončení noviciátu v Olomoucké nemocnici, kde pracovala až do roku 1957, kdy byly sestry z nemocnice vypovězeny. Byla poslána do domova důchodců v Červené Vodě, v roce 1961 odchází do Bílé Vody a odtud se pak stěhuje do Opavy, kde 7. června 1988 umírá.

**Sr. Jaroslava
Cecílie Tkadlečková**

Další sestrou, která pochází z Nového Hrozenkova je Sr. Jaroslava Tkadlečková, křestním jménem Cecílie. Narodila se 6. září 1888, do kongregace vstoupila 15. října 1918, první sliby složila 22. září 1919. Zemřela v Bílé Vodě 22. ledna 1958. Více o jejím životě není známo.

Není možno potvrdit, že je výčet sester úplný, protože v archívních knihách jsou mnohé zápisy již těžko čitelné.

sestra Cecílie Vymazalová, generální vikářka

V minulém čísle zpravodaje jsem vás informovala, že z N. Hrozenkova pochází 4 žijící kněží, ale vloudily se do textu hned 2 chyby, za které se omlouvám a došlo i ke změnám.

Nejbližší ke svému rodišti působí P. Petr Dujka a to v Dolní Bečvě. P. Jiří Orság byl v srpnu jmenován kaplanem v Kroměžíži, P. František Baroš dlouhé roky spravuje 3 malé farnosti Supíkovic, Velké Kunětice a Starou Červenou Vodu a P. Tomáš Koňářík, OCr. dlouhé roky působil v Římově.

Ingrid Petřeková

Orelská pout' na Sv. Hostýně

V letošním roce se slavná Orelská pout' konala na Sv. Hostýně ve dnech 23. a 24. srpna. Každoročně se zde setkávají stovky Orlů a poutníků z celé republiky, aby společně poděkovali P. Marii za její ochranu. Vrcholem orelské pouti je nedělní slavnostní mše svatá, která je vždy zahájena průvodem orelských praporů jednotlivých Jednot a Žup Orla. V letošním roce byl hlavním celebrantem mše svaté olomoucký arcibiskup Jan Graubner. Předvečer této nedělní slavnosti patří již tradičně ke společným setkáním poutníků při večerní mši svaté v basilice, následně při večerním „Běhu k Božímu hrobu při světelné křížové cestě či při společném zpívání na schodech u basiliky. Letošní běh k Božímu hrobu, byl od začátku provázen mírným deštěm, ale ani ten neodradil účastníky všech věkových kategorií k účasti na závodech. V kategorii dětí do 12 let, jsme získali 3. místo a v ka-

tegorii do 14 let jsme získali 1. místo s pohárem pro vítěze. Někteří poutníci, kteří šli na Sv. Hostýn pěšky z Trojáku či Rajnochovic a netroufali si již večer běhat, povzbuzovali ostatní závodníky v jejich výkonech. Všem závodníkům za jejich výkony poděkoval také starosta Orla pan Stanislav Juránek.

Nedělní slavnosti předcházela noční bouřka a chladné, mlhavé ráno, a tak nás překvapilo, že při slavnostní mši svaté vysvitlo slunce a bylo příjemně teplo.

Po skončení mše svaté se konalo orelské shromáždění a následovala společná křížová cesta. V basilice bylo možné zúčastnit se svátostného požehnání.

Byly to příjemně prožité dny. Děkuje všem, kteří se této pouti zúčastnili a ten, kdo by chtěl s námi prožít orelskou pout', zveme ho příští rok v srpnu na Sv. Hostýn.

*sepsal Pavel Ohryzek
Orel jednota Nový Hrozenkov*

Sběr šatstva

Charita Nový Hrozenkov pořádá již tradičně podzimní sběr šatstva, který se uskuteční ve Víceúčelovém charitním domě v Halenkově ve dnech: středa 22. října - 8:00 - 11:00 hodin
čtvrtek 23. října - 14:00 - 17:00 hodin

Prosíme o donášku čistého oblečení v banánových krabicích nebo krabicích podobných rozměrů.

Pozor!

V letošním roce je také vyhlášena materiální sbírka pro Ukrajinu. Kvalitní a čisté věci pro dospělé i děti (teplé zimní oblečení, rukavice, teplé spodní prádlo, termoprádlo, ponožky, lůžkoviny, deky, spacáky, zimní obuv, ručníky, osušky) dávejte do označených krabic (např. nápis Ukrajina).

Pomozte válkou postiženým lidem přežít zimu. Děkujeme.

Adventní koncert

Charita Svaté rodiny Nový Hrozenkov vás srdečně zve na adventní koncert komorního souboru „Musica Minore“ v pátek 12. prosince 2014 v 18 hodin do obnoveného chrámu sv. Jana Křtitele v N. Hrozenkově.

Setkání Orlů

V sobotu dne 25. října 2014 se uskuteční v Novém Hrozenkově župní setkání Orlů-seniorů z patnácti orelských jednot župy Bauerovy. Zahájení je v 9.00 hodin mší svatou v kostele sv. Jana Křtitele. Ke společné modlitbě zveme nejen Orlý, ale také příznivce Orla a ostatní farníky.

Srdečně Vás zve orelská jednota

Roráty

pořad bohoslužeb v čase adventu (od pondělí 3. prosince 2014)

Karolinka:

pondělí 6.30 hod

čtvrtek 18. 00 hod

Nový Hrozenkov:

úterý, středa, pátek 6.00 hod

Jako každým rokem prosíme maminky, babičky či hodné tetičky, aby dětem připravily na faře snídani.

Zapisování mešních úmyslů

Mešní úmysly na I. pololetí roku 2015 se budou zapisovat v sobotu 29. listopadu 2014 od 8 do 11 hodin na faře v Novém Hrozenkově. V Karolince pak v neděli 30. listopadu 2014 po mši svaté.

Ke vzpomínce na všechny věrné zemřelé - Dušičky

V sobotu 1. listopadu 2014 (Všech svatých) odpoledne a v neděli 2. listopadu 2014 (Vzpomínka na všechny věrné zemřelé) po celý den bude možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (sv.zpověď, sv.přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 1. listopadu do 8. listopadu je možné získat po splnění obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

Pořad bohoslužeb o Dušičkách

Sobota 1. listopadu 2014

Všech svatých

Karolinka:

8.00 - mše svatá

Nový Hrozenkov:

18.00 - mše svatá

Neděle 2. listopadu 2014

Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

Karolinka:

7.30 - mše svatá

16.00 - pobožnost na hřbitově

Nový Hrozenkov:

9.15 - mše svatá

po mši sv. pobožnost na hřbitově

11.00 - pobožnost na hřbitově

Další číslo farního zpravodaje vyjde 7. prosince 2014, své textové příspěvky odevzdávejte do 24. listopadu.

*P. Marek Poláček, SVD
správce farnosti*

Svátost křtu přijali a novými farníky se stali

6. července

Matěj Filgas a Julie Koňářková

20. července - Barbora Šipulová
a Eliška Mikulenčáková

27. července

Nadia Marie Adesina

9. srpna - Filip Stránský

24. srpna - Štěpánka Mikulenčáková,
Nela Helena Bočková,
Marek Tydlačka, a Matyáš Podžorný

7. září - Jakub Orság

21. září

Valerie Christová, Tereza Holcová,
Kateřina Rabicová a Tobiáš Hrbáček

12. října - David Šulák,

Matyáš Burdej a Nikola Bartošková

Svátost manželství uzavřeli

12. července

Zdeněk Plánka a Václava Plánková

26. července

Roman Labaj a Martina Stratilová

2. srpna

Karel Petřvaldský a Magdaléna Spurná

9. srpna

Tomáš Mayer a Renáta Ostřanská

Karel Sedláček a Kristýna Černá

23. srpna

Stanislav Petrínek a Pavlína Zapalačová

30. srpna

Matěj Marek a Kristýna Čermáková

6. září

Ondřej Hofrichter a Kateřina Mikulová

Do věčnosti nás předešli

v měsíci červnu

Růžena Malíková, roz. Kopecká (1927)

z Nového Hrozenkova

Ludmila Šuláková, roz. Pišková (1930)

z Nového Hrozenkova

Jan Koňárik (1925) z N. Hrozenkova

Eva Orságová, roz. Zgarbová (1943)

z Nového Hrozenkova

v měsíci srpnu

Marie Václavíková (1934)

z Karolinky

v měsíci září

Evžen Hodulák (1942) z N.H.

Stanislav Valchář (1937) z N.H.

Božena Romanová, roz. Vráblová

(1930) z Nového Hrozenkova

v měsíci říjnu

Václav Strnadel (1945) z N.H.